

InfoShambala

Revista informativa sobre Comunicació en els àmbits educatiu i professional

Shambala events. N.3

Setembre-octubre 2010

ÍNDEX

PARLEM DE...	3
Aprendre a escoltar per créixer a la vida	
ARTICLES	6
- Francesc Torralba: L'escolta que allibera	
- Carles Parellada: Pedagogia Sistèmica, una aportació consistent per a l'educació	
- Reportatge "Cuentos que curan".	
NOTICIES I ENTREVISTES...	10
que ens han interessat!	
MISCEL·LÀNIA EMOCIONAL	12
- Pel·lícules que defensen el dret a la vida	
- Llibres sobre l'escolta	
- Poesies amb ànima. <i>Miquel Martí i Pol</i>	
- Tresor audiovisual. <i>Lluitar pels nostres somnis</i>	
- Una història màgica. <i>Els 3 filtres de Sòcrates</i>	
LES NOSTRES ACTIVITATS	14
CONTE PER A SER SENTIT I EXPLICAT	15

Presentació QUAN ESCOLTO...

De fa temps que s'escriu i se'n parla sobre els beneficis de l'escolta i de la seva transcendència en la millora de les relacions humanes. Tot i així, si donem un ràpid cop d'ull al nostre voltant, ens adonem que no sempre és fàcil trobar persones que, de manera conscient o inconscient, regalin la seva atenció, sense altre contrapartida que la pròpia generositat de l'acte d'escoltar, d'oferir el seu temps i disponibilitat a l'altre.

Daniel Goleman identifica l'escolta com una de les principals habilitats de les persones que mostren alts nivells d'intel·ligència emocional, atès que *possibilita comprendre als altres i percebre perspectives i sentiments aliens*.

I aquesta possibilitat ens obre al món, ens fa créixer, ens fa aprendre.

Com totes les habilitats emocionals, i no ens cansarem de repetir-ho, saber escoltar es pot aprendre, tenint en compte que és acte voluntari i que no es pot forçar a escoltar.

Com ens indica en Francesc Torralba, *l'art de saber escoltar requereix temps (...) Com tot art, la seva adquisició exigeix esforç, constància, dedicació, una immensa dosi de paciència i, tant sols el qui està disposat a fracassar una i altra vegada, aprendrà a escoltar correctament*.

Aprendre a escoltar es pot fer a qualsevol edat, alhora que la infantesa és l'època de la vida on més fàcilment es pot incorporar aquesta habilitat, propiciant que quedi integrada per sempre en la persona.

És per això, que en aquest nou número de l'InfoShambala abordarem les principals qüestions que, d'una banda, dificulten i, d'altra, faciliten l'escolta, per tal de saber identificar-les i posar en pràctica hàbits i comportaments que puguin potenciar la nostra capacitat d'escoltar.

El profit de fer una escolta activa és, a més, evident amb molta rapidesa i és per això que us convidem a descobrir i experimentar els canvis que pot aportar a la vostra vida passar a ser uns bons "escoltadors" i "escoltadores".

Shambala és agent educatiu i cultural i forma part de:

• Programa Pla Educatiu d'Entorn.
Departament d'Educació

• Pla Educatiu de Ciutat.
Ajuntament de Barcelona

• Directori d'agents culturals.
Diputació de Barcelona

PARLEM DE...

Aprendre a escoltar per créixer a la vida

Tinc ganes d'explicar el que m'ha passat, necessito dir-ho a algú... em cal alliberar-me d'aquest pes, compartir-ho, no sentir-me tant sol, tant sola...

Són molts els moments a la vida en que sentim la necessitat de ser escoltats, de gaudir de la comprensió d'un altre, de sentir-nos atesos sense ser jutjats i qüestionats, simplement, de tenir algú a qui abocar el que ens bull en el cor, al menys durant una estona. És en aquests moments quan busquem el refugi d'aquelles persones que no només ens senten, sinó que ens saben escoltar...

Michael P. Nichols, en el seu llibre "L'art perdut d'escoltar", sosté que poques coses en l'experiència humana són tan poderoses com el desig de ser comprès. "Quan ens escolten, vol dir que ens estan prenent seriosament, que les nostres idees i sentiments són coneguts i, finalment, que el que hem de dir importa".

Reconèixer i donar valor al que diu l'altre, fet que l'ajuda a augmentar la seva autoestima i tranquil·litat, és un dels regals més valuosos que podem oferir com a persones. Tal i com diu Francesc Torralba al seu llibre "L'art de saber escoltar", aquest és un acte *intencional, voluntari i lliure*. Per aquest motiu, escoltar és una de les millors maneres de manifestar respecte pels altres, acollint les seves paraules i obrint-nos al seu món interior, als seus anhels, preocupacions, desitjos i temors.

Torralba identifica l'escolta com un acte d'hospitalitat, perquè dona espai a l'altre sense diluir la seva identitat, i com un acte d'obertura a la interioritat d'una altra persona.

Tot això fa que l'escolta faciliti l'autèntica comprensió de l'altre, propiciant que les paraules del nostre interlocutor siguin autèntiques, sorgeixin del cor, i permetent que creem vincles, llaços afectius fermes on no hi ha cabuda pels judicis de valor.

Sinó m'escoltes... com pots saber què em passa realment?

L'escolta necessita...

L'escolta és un bé escàs en una societat on tot es fa i es consumeix massa ràpid, on les virtuts de la reflexió i la lentitud són vistes com una molèstia i on el soroll envaeix el nostre espai intern i extern.

Què ens cal per poder practicar l'escolta?

Ningú ens pot obligar a escoltar.

Podem simular que escoltem, però al final l'altra persona es donarà compte que no ho estem fent. És per això que la primera condició és la nostra **voluntat d'escoltar**, de tenir interès en l'altre, de voler saber de l'altre per sobre de prejudicis i imatges preconcebudes i, per suposat, de dedicar-li temps (no es pot escoltar mirant el rellotge o quan es té presa).

No és una decisió fàcil, especialment quan es tracta de persones amb les que no tenim bon feeling o bé que tenen un discurs oposat als nostres criteris i valors.

És aquí on rau el veritable valor de la nostra escolta, quan som capaços d'assimilar que **potser no tenim tota la raó** i que podem deixar un espai a l'altre per saber realment què pensa, deixant la porta oberta a la comprensió (que no vol dir canviar d'opinió, la comprensió el que permet és entendre com sent i raona l'altre).

La persona que practica realment l'escolta no es queda aturada exclusivament en allò que l'altre diu, traient immediatament la carta del judici, sinó també en perquè ho diu i en com està aquesta persona, fent caure molts dels prejudicis que sovint integren les nostres opinions dels demés.

"Tenim dues orelles i una sola boca justament per escoltar més i parlar menys".

Zenó de Citió

I en aquest exercici d'**humilitat** i d'oferir-se a l'altre, la pràctica del **silenci** és imprescindible. No sempre podem buscar un espai tranquil i sense brogit per poder tenir unes condicions òptimes per escoltar, però el més important és que si podem concentrar-nos únicament en allò que ens explica l'altre i, per aconseguir-ho, sí és imprescindible el silenci interior.

Aquella veu que des de dins ens distreu i ens fa perdre el fil explicant-nos les mil coses que ens queden per fer durant el dia o que es posa a buscar arguments per qüestionar o contradir o valorar o jutjar allò que està sentint. Aquietar aquesta veu interior i buidar-se d'ella és absolutament necessari per poder fer una escolta de qualitat.

L'escolta és una pràctica de generositat, que dona temps a l'altre per tal que pugui articular el seu discurs i es pren la molèstia d'escoltar amb calma per poder interpretar adequadament el que l'altre diu, oferint una resposta assertiva (veure número anterior) i coherent.

Les dificultats de l'escolta

L'escolta requereix temps, constància, paciència i dedicació i, per tant, tot allò que vagi en detriment d'aquests factors, l'afectarà negativament.

Entre les dificultats més destacades pels experts, s'inclouen les següents:

» Els **prejudicis** (per exemple, l'aspecte físic d'una persona o allò negatiu que ens han explicat d'ella altres persones).

» La **impaciència**, provocada per la falta de temps o les preocupacions. De vegades no és la insensibilitat la que incapacita una persona a escoltar sinó l'estrès, la pressió o la preocupació. És per això que la pràctica de l'escolta requereix esforç.

» La **prepotència**, és a dir, l'autosuficiència del que pensa que ja ho sap tot i que els altres no et poden aportar res.

» El **diàleg interior**, que es mostra distret en altres coses o que centra la seva atenció en el que dirà immediatament després que acabi de parlar l'altra persona, sense intentar comprovar si ha entès prou bé el que l'altre li ha dit.

» La **intolerància al missatge lent**, que no té en compte que de vegades costa temps posar paraules al que volem comunicar.

» La **por**, atès que no sempre volem escoltar alguna cosa que ens pot afectar o alterar.

Identificar quins factors ens condicionen per no practicar l'escolta de manera habitual ens ajudarà a ser-ne conscients i potser, si volem, a animar-nos a evitar-los.

El llenguatge no verbal

L'escolta es practica amb tots els sentits i el llenguatge del nostre cos és el principal indicador que delata si la nostra escolta és de qualitat. Per exemple, un gest facial o manual despectiu o d'impaciència pot fer desistir l'altre de dir-nos res.

Ahora, fixar-nos en el llenguatge no verbal de l'altre pot ajudar-nos a entendre millor el que diu i com està, segons sigui la seva expressió facial, els gestos, l'actitud corporal... ens pot portar al que és essencial del seu discurs.

“Coratge és el que es necessita per aixecar-se i parlar, però també és el que es requereix per seure i escoltar”.

Winston Churchill

Beneficis de l'escolta

Entre els molts beneficis que ens aporta l'escolta, potser el més evident és que els altres ens tinguin confiança. Les persones que saben escoltar són respectades i reconegudes, ens agrada estar amb elles perquè ens fan sentir valorats i atesos. L'escolta ens fa més humans, més sensibles, sense que això impliqui que ens agradi o estiguem d'acord amb tot el que ens expliquin.

Quan una persona se sent escoltada es relaxa i ens mostra la seva vida interior, les seves creences, valors i emocions. Poden desfregar-se i alliberar-se del pes que senten. Els fa una mica més feliços. Només cal veure l'expressió d'alegria d'un infant quan se sent escoltat: Se sent feliç i estimat!

A qui escolta, la seva pràctica el fa créixer com a persona, amplia el seu món i el seu propi coneixement, redueix els prejudicis i els malentesos.

Pel que fa als infants, diverses investigacions han demostrat que els pares que es prenen seriosament el que diuen els seus fills (en el sentit d'escoltar-los com a infants, no com a ximplés) afavoreixen que aquests se sentin dignes i apreciats. Al contrari, els infants que no reben aquesta atenció i escolta, tenen més tendència a tancar-se amb ells mateixos.

El mateix passa amb els adolescents, amb qui a més, l'escolta també ens propicia el diàleg. L'escolta pròpiament i tot el que comporta de reconeixement, respecte i valoració, pot ser una de les aliades més eficaces per poder apropar-nos i establir vincles de confiança.

I no es pot oblidar l'enorme importància d'escoltar-nos a nosaltres mateixos, les nostres veus i laments interiors. Si parem prou atenció, ens ajudarà a entendre'ns més bé i a controlar millor les nostres reaccions.

Educació i escolta

L'acció educativa s'ha centrat en l'acte de parlar ... però ha subestimat el valor de l'escolta. No ens han ensenyat a escoltar i l'escolta és un art tant difícil d'exercir com la parla, encara que, rarament, hi prestem atenció.

L'escolta, a més a més, és la condició de possibilitat de la parla, d'aquí que l'art de l'escolta sigui més bàsic i fonamental ... Aprenem a parlar, perquè escoltem els nostres pares i mestres.

Hauríem d'ensenyar a la mainada a escoltar, a adoptar una actitud receptiva, a concentrar-se en un pensament, en una idea, a donar-hi voltes una i altra vegada.

En un món on les persones no s'escolten, on els grans no escolten als petits, on les interferències són el pa nostre de cada dia (...) fallen els mecanismes elementals de transmissió de valors, de llenguatges, d'idees, de creences i de costums.

Ensenyar a escoltar és anterior a ensenyar qualsevol altra matèria, perquè sense aquesta disposició bàsica, res no pot ser transmès.

El mestre cal que escolti al seu deixeble, per tal de detectar el grau de la seva ignorància, les seves necessitats i desigs... Abans de prendre la paraula, cal que el mestre escolti.

Des de ben petits, cal educar la mainada en la capacitat de l'escolta, en la receptivitat activa i atenta. Cal fer-los veure que abans de parlar, cal que pensin dues vegades el que diran.

La deplorable qualitat de l'escolta que es detecta a les institucions educatives és el resultat d'una pedagogia que ha fet de l'espontaneïtat un mite ... i que enlloc d'entrenar-lo (a l'infant) per a la pràctica de l'escolta, l'ha legitimat per a parlar i per dir la seva quan vulgui, a qui vulgui i com vulgui.

Cal escoltar els nens...

Fragments extrets del llibre “L'art de saber escoltar” de Francesc Torralba

Recursos pràctics de l'escolta

És necessari aprendre a escoltar als altres i especialment als infants i als adolescents. Si escoltem a infants i joves, se sentiran estimats i nosaltres podrem obtenir la informació necessària per captar les seves inquietuds, inseguretats, expectatives, pensaments i desigs. Escoltant-los, els podrem ensenyar a escoltar alhora que podrem transmetre i estimular, indirectament, valors com: respecte, tolerància, comprensió i empatia.

A més a més, aprendran de l'exemple que els hi donem, que és la millor manera d'ensenyar i, de retruc, si ho sabem aprofitar, la seva sinceritat ens servirà per conèixer el seu punt de vista sobre la nostra manera de fer i les nostres contradiccions...

NO ESTEM ESCOLTANT QUAN:

- Ens centrem en l'aparença física de l'altre.
- Escoltem només el que ens interessa.
- No mirem al nostre interlocutor als ulls o desviem contínuament la mirada.
- Fingim escoltar i ens distraiem fàcilment.
- Estem pendents de replicar l'altre i rebutgem les opinions que no compartim.
- Interrompem a l'altre abans de que acabi de parlar.
- Completem les oracions de l'altre.
- Expliquem la nostra experiència amb detall, minvant la importància del que l'altre explica.
- Desviem la conversa cap a on volem nosaltres, ignorant l'interès de l'altre.

ESTEM ESCOLTANT QUAN:

- * Mirem directament a qui parla.
- * Seguim la seva línia de pensament.
- * Practiquem la continència verbal (parlar el necessari, no més) i restem en silenci.
- * Demanem aclariments quan alguna cosa no l'entendem.
- * Transmetem senyals de comprensió, amb expressions curtes o petits.
- * La nostra actitud corporal és pròxima i atenta.
- * No jutgem contínuament l'altre i li donem espai per tal que trobi la seva pròpia resposta.
- * Controlem l'impuls d'interrompre, donar opinió o aconsellar.
- * Prestem atenció a l'emoció de l'altre.
- * Prenem temps per pensar la nostra resposta, a partir del que hem escoltat.
- * Controlem la nostra ment, intentant deixar-la en blanc (ho podem visualitzar) per tal que els pensaments de tota mena no destorbin contínuament l'escolta.

ALGUNS SUGGERIMENTS PER ESCOLTAR INFANTS I ADOLESCENTS:

- ~ Assegurar-se que l'interlocutor se sent còmode al plantejar el que ens vulgui comunicar.
- ~ Si el que diu l'altra persona, especialment si és un fill/a o alumne, ens pot molestar, val la pena contenir-se i esperar a que faci l'explicació complerta, fixant-nos, també, en el que ens diu el seu llenguatge corporal. Cal observar si està nerviós/a o mira els ulls o es mou tota l'estona, el que ens permetrà captar millor com se sent.
- ~ Mostrar-se obert/a a escoltar la seva opinió sobre temes que considereu "delicats".
- ~ Ser conscient que, de vegades, l'escolta de fills i alumnes és fatigosa (quan estem cansats o és tard o tenim presa o no tenim ganes o estem preocupats) i combatre-ho amb esforç i voluntat d'escolta.
- ~ Ser conscient que la nostra manera d'escoltar influirà sobre fills i alumnes.
- ~ Oblidar-nos dels judicis i practicar l'assertivitat en les respostes ("Comprend què... Em sap greu això que et passa...").
- ~ Evitar el consell en benefici de la comprensió del que passa o sent.
- ~ Tenir cura del llenguatge corporal, facilitant el contacte i la proximitat.
- ~ I abans de tornar a parlar, escoltar de nou.

A mi el que més em treu de polleguera és quan començo a explicar alguna cosa i em tallen amb la frase i... doncs com a tothom!

Com saben el que a mi em passa si no m'han deixat acabar?
I com saben el que li passa a tothom si cada individu és diferent?

Momo és una nena òrfena. Viu en un amfiteatre i té un do molt especial: sap escoltar. Per això, moltes persones van a visitar-la i li expliquen els seus problemes.

I també té molts amics, si bé dos són els seus favorits: el vell Beppo Escombrariere (que escombra al seu ritme) i el jove Girolamo, que tots criden Gigi Cicerone i que inventa històries amb les quals es guanya la vida.

Però ara la gent ja no té temps per res ni ningú per culpa dels homes grisos, que s'alimenten del temps dels altres. Momo lluitarà contra ells, ajudada del seu do i de la tortuga Casiopea...

"Allò que la petita Momo sabia millor que ningú **era escoltar**. Això, però, no té res d'extraordinari, dirà possiblement algun lector; al cap i a la fi, escoltar ho pot fer qualsevol.

I, això no obstant, està en un error. Escoltar de debò de debò és una cosa que només pocs saben fer. I la manera com Momo escoltava era un fet del tot insòlit.

Momo escoltava de tal manera que els pensaments més savis s'emparaven de sobte de la gent més estúpida.

I no pas perquè ella els digués o els preguntés res que els ho hagués induït, no. Ella restava asseguda i es limitava a escoltar amb atenció i amb el més viu interès. I, en aquesta actitud, els seus ulls grossos i foscos observaven l'interlocutor, i aquest sentia com, tot d'una, se li acudien uns pensaments que mai no hauria ni sospitat".

Momo. Michael Ende

ARTICLES

L'escolta que allibera

Francesc Torralba Roselló

Doctor en filosofia i en teologia.

Director de la Càtedra Ethos de la Universitat Ramon Llull

Fa temps que reflexiono sobre l'art d'escoltar i els seus beneficis directes i indirectes i m'adono i constato que l'escolta és una pràctica que allibera d'una doble manera.

Allibera, en primer lloc, al qui és escoltat, l'emissor, perquè té l'ocasió d'expressar allò que sent, allò que pensa, d'abocar-ho fora de si i, en fer-ho, experimenta una descàrrega que és catàrtica tant des del punt de vista mental com emocional. A més a més, és una pràctica que ens dignifica. Ens sentim dignes i puja la nostra autoestima quan som escoltats per algú, quan un ésser humà, generosament, ens concedeix temps de qualitat per comprendre allò que tenim dins del nostre ésser. Sentim que som rellevants per algú, si més no, durant un temps.

Els professionals de la psicologia i de la psiquiatria saben prou bé com de valuosa és aquesta eina. Sentir-se escoltat és alliberador, especialment quan portem dins del propi redós una pila de sentiments i de pensaments contradictoris, de pors i de neguits que, per pudor o per por, mirem de guardar secretament i que difícilment comuniquem a pit obert.

Aquest tancament és lògic, però ens carrega fins a tal punt que els pensaments negatius acaben influint en les pràctiques relacionals, en els nostres vincles personals i sobretot en la percepció que tenim de la realitat.

“La virtut de la humilitat és la condició indispensable per exercir l'escolta”

Com diu Ludwig Wittgenstein en el *Tractatus*, el món de l'home desgraciat és diferent del de l'home feliç. Encara que el món és, segons el pensador de Viena, un conjunt de fets, el pensament acaba influint en el mode de veure, de processar i d'interpretar aquests fets.

La realitat mai no és neutra. Depèn essencialment de la mirada que hi projectem. Si no som conscients dels pensaments tòxics que flueixen dins del nostre ésser, si no som capaços de deixar-los rajar cap a fora, acaben creant una percepció de la realitat que ens pesa i angosta.

L'art de l'escolta també allibera en un segon sentit: allibera la persona que està escoltant, el receptor, perquè, en practicar-lo, deixa d'escoltar-se a si mateixa, pren distància dels seus propis pensaments, emocions, de les seves fixacions i dèries i entra en un món aliè.

Aquest distanciament d'un mateix és altament alliberador, perquè acostumem a ser molt esclaus de l'ego i estem massa junts, ens prenem massa seriosament i

ens manca relativitat. Per una fracció de temps, mentre un escolta, s'abandona, deixa de ser el que és, s'oblida del rol que representa, posa en un segon terme el seu jo i el núvol de pensaments i sentiments que brollen d'aquest jo, per donar protagonisme al tu.

Aquest doble procés d'alliberament, però, no és una conquesta fàcil.

Per a practicar correctament el difícil art de l'escolta, cal superar una vertadera paret de dificultats, d'obstacles que no sempre es reconeixen i que fan que escoltem poc i malament.

La virtut de la humilitat és la condició indispensable per exercir l'escolta. Li cal molta humilitat al que escolta, capacitat per concedir valor a la paraula de l'altre i capacitat per posar-se en un segon terme.

També li manca molta humilitat al que és escoltat, humilitat per expressar pensaments difícils i a voltes vergonyants que prefereix, molts cops, guardar secretament dins del seu cor per no ferir ningú, però que acaben ferint-lo, fatalment, a ell mateix.

La Pedagogia Sistèmica, una aportació consistent per a l'educació del nostre temps

Carles Parellada Enrich

Mestre i terapeuta familiar

ICE de la UAB – Institut Gestalt de Barcelona

Co-organitzador de les II Jornades de Pedagogia Sistèmica

Davant d'un cert desencís general en relació a la funció de canvi, i de progrés, que pot oferir l'educació, i enfront els reptes de creativitat que es requereixen per a donar respostes suggeridores a la complexitat del món que ens ha tocat viure, la Pedagogia Sistèmica se'ns mostra com una aposta consistent per acompanyar els processos de reflexió, i innovació, que la societat reclama del sistema educatiu.

En l'anterior número de la revista, Mercè Traveset plantejava, al llarg d'una entrevista, quins són els principals aspectes d'aquest nou paradigma pedagògic. En aquest breu article proposo complementar, sintèticament, les seves aportacions, de manera que quedin explicitades quatre idees per a la reflexió, en el sentit d'aportacions clau de la PS al sistema educatiu actual:

- Una mirada sistèmica, complexa i fenomenològica. Els centres educatius com espais de relació, de comunicació, i d'aprenentatge, al servei de la vida de les persones, en els quals es creen aliances amb les famílies, i llaços d'interacció amb la comunitat científica i cultural, assumint el repte de la incertesa d'una realitat que està en constant revisió, i assentint al fet que hi haurà moltes coses que, independentment del saber fer, i de les bones intencions, no podrem resoldre, ni canviar, tal i com probablement ens agradaria.

- Un treball en equip, una intervenció pedagògica a l'aula, i una interacció amb les famílies i els agents socials, sustentada en la intel·ligència transgeneracional, defugint de les confrontacions ideològiques, conciliant mirades i cultures que tradicionalment han estat en clara oposició, majorment per una manca de comprensió mútua. Reconèixer que som diferents, que aquesta diferència pot esdevenir una riquesa, i saber-nos ubicar en el nostre lloc, i des d'aquest fer la tasca que ens pertoca, és la millor garantia per a uns bons resultats educatius i acadèmics.

- Una actitud personal i professional que s'orienta vers les solucions defugint quedar atrapats en els problemes, com ens passa sovint quan intentem analitzar allò que es fa a les escoles des del sentiment del fracàs escolar. Actitud que ha d'anar acompanyada d'una intervenció que se centri en les possibilitats, i no tant en el control dels resultats.

Potser ara és un bon moment per a no repetir vells esquemes, si som capaços de defugir d'una anàlisi lineal, de causa-efecte, d'una realitat aparent que tan sols és la punta d'un iceberg, per esdevenir geògrafs i historiadors (tot es dona en la relació espai-temps), que ens endinsem amb una certa profunditat en la comprensió dels contextos dels nostres alumnes i llurs famílies, i dels poderosos vincles emocionals que a vegades ens mantenen arrelats a fidelitats que fan sentir-nos bondadosos, alhora que ens impedeixen albirar noves formes de relacionar-nos i aprendre.

La Pedagogia Sistèmica, en aquest punt, és un clar abordatge educatiu per apropar dues dinàmiques que sovint se separen en algun moment de la nostra vida, habitualment quan som molt petits, i que ens cal apropar: la de les necessitats de supervivència de les persones, i la de les necessitats de la nostra ànima, o si ho volem expressar d'una altra manera, la de les necessitats de conèixer-se a un mateix per poder prendre decisions el més autònomes i creatives possible.

NOTES D'AGENDA RECOMANADES

Les X Jornades d'Educació Infantil se celebraran a Bellaterra del 22 al 24 d'octubre

Sota el lema "Amor i Educació", els pròxims dies 22, 23 i 24 d'octubre se celebraran a Bellaterra les X Jornades d'Innovació en l'Eta- pa d'Educació Infantil, organitzades per l'ICE de la Universitat Autònoma de Barcelona. La importància de l'amor a la pràctica educativa, la resiliència o la vinculació del nostre cervell amb les emocions seran alguns dels principals aspectes que s'abordaran a les diferents sessions de les jornades.

S'hi comptarà amb convidats de relleu internacional com Claudio Naranjo (impulsor de la teràpia Gestalt i creador del Programa SAT sobre l'eneagrama), Boris Cyrulnik (neuropsiquiatra i un dels majors exponents mundials sobre resiliència) i Mauricio i Rebeca Wild (impulsors de l'escola Pestalozzi d'Equador, creadors del projecte integral "León Dormido"). Més informació a la web: http://ice2.uab.cat/jor_infantil_X/index.php?idioma=ca.

La milenaria medicina ayurvédica recetaba al paciente un cuento como parte de un compendio de remedios naturales. En 1794, a un niño de nueve años le tuvieron que extirpar un tumor. Mientras intentaban paliar su dolor -todavía no existían los anestésicos-, le contaron un cuento.

Ese niño escribiría 18 años más tarde Blancanieves. Era Jacob Grimm. Junto a su hermano, Wilhelm, firmaría una larga lista de cuentos clásicos que hoy se siguen leyendo.

Con estos dos ejemplos, la autora y psicóloga especializada en educación emocional Begoña Ibarrola responde a la pregunta de partida de este reportaje: ¿curan los cuentos?

“Quizá no puedan sanar una dolencia o remediar una enfermedad, pero son un potente digestivo para las emociones que aparecen a lo largo del desarrollo. Los psicólogos venimos utilizándolos desde hace décadas como instrumento para recrear conflictos en las consultas”, explica Ibarrola.

Pero, ante todo, los cuentos sirven para divertirse. Tienen una función lúdica y potencian la imaginación, que no es poco. Además, continúa Ibarrola, ese ratito dedicado a leer a los niños un cuento antes de acostarse deviene en un “encuentro emocional insustituible” entre padres e hijos. Y pone las bases para la adquisición de un buen hábito lector.

“Ese ratito dedicado a leer a los niños un cuento antes de acostarse deviene en un encuentro emocional insustituible entre padres e hijos.!”

“Los cuentos son beneficiosos siempre, quizá más que en términos de salud lo son sobre todo como elementos necesarios en el desarrollo integral de la madurez y la salud mental del niño”, explica Carmen Martínez, pediatra de atención primaria del centro de salud San Blas de Parla, en Madrid, y miembro del Comité de Bioética de la Asociación Española de Pediatría (AEP).

Begoña Ibarrola, autora de relatos para combatir el rechazo -como La jirafa Timotea (SM)- o superar la culpa -como Simbo y el rey hablador (SM)-, asegura que “poner esos problemas en la piel de personajes y ver cómo los solucionan” puede ser de gran utilidad.

Sin embargo, coincide con Martínez en que no se debe llevar esta estrategia al extremo. “Cuando un niño tiende a decir mentiras, no hay que leerle cada día Pinocho o Pedro y el lobo”.

Ibarrola admite que “no hace falta tener un cuento para explicar el divorcio, otro para los celos, otro para hablar de solidaridad”. La transmisión de valores está implícita en todos los cuentos bien escritos, tanto los clásicos como los modernos.

Aunque hay emociones, como la culpa, que, según Martínez, “aparecen en nuestra sociedad y pocos relatos la abordan”. Áurea Gómez, maestra y coordinadora pedagógica de la editorial barcelonesa ING Edicions, abunda en el poder del cuento como elaborador de emociones. “Con el érase una vez, el relato huye de un tiempo y un espacio concreto, pero aporta imágenes que pueden ayudar a cambiar actitudes, porque permiten que los más pequeños se puedan identificar con ellas”.

A través de este proceso de identificación, el lector encuentra una solución o estrategia para digerir y transformar una actitud concreta.

Pone un ejemplo: “Un niño que siente celos de su hermanito recién nacido puede entender la envidia que siente la madrastra de Blancanieves. Al comprobar que hay alguien más que siente esa emoción, puede separarse de ella, ponerle nombre y, a partir de ahí, transformarla”. Gómez considera que es juego simbólico, que no surge del interior del niño, sino de la cultura popular, formando un yo colectivo que es comprensible desde diferentes culturas.

“Los cuentos son beneficiosos siempre, quizá más que en términos de salud lo son sobre todo como elementos necesarios en el desarrollo integral de la madurez y la salud mental del niño”

En la actualidad, muchos padres se preocupan por el componente educativo de los cuentos, pero las expertas consultadas aseguran que lo verdaderamente preocupante es que los cuentos están perdiendo protagonismo en una sociedad dominada por las pantallas. “Estamos saturando a los niños de imágenes y otros estímulos pasivos, cuando la creatividad depende sobre todo del desarrollo de la fantasía, para la cual son ideales las palabras”, insiste Martínez.

La pedagoga Áurea Gómez añade que los cuentos aportan un beneficio que no genera la televisión: “El niño construye sus propias imágenes, y este proceso es fundamental para, posteriormente, poder ejercitar una buena capacidad de abstracción”. Por estos motivos, todas insisten en la necesidad de mantener la rutina de leer un cuento antes de acostar a los niños. Razones hay muchas: ese rato mágico, sin distracciones, refuerza el vínculo entre padres e hijos y proporciona seguridad a la criatura.

Además pone las bases para un buen hábito, el desarrollo del amor por la lectura. “El vínculo entre el que narra y el que escucha se remonta a los orígenes de la humanidad”, añade Ibarrola. Basta con volver a los ejemplos del principio.

NOTÍCIES I ENTREVISTES

L'esquena dels escolars guanyarà salut gràcies als llibres digitals.

El Periódico. 10-07-2010

La digitalització de les aules beneficiarà l'esquena d'infants i adolescents, al veure's alliberada d'una càrrega que, en alguns casos, supera els 10 quilos de pes. En principi, passaran del paper a l'electrònica quatre de cada deu estudiants de l'ESO.

§

L'excés de pes afecta el 14,2% d'infants de 6 a 14 anys.

Avui-El Punt. 21/08/10

L'Institut d'Obesitat alerta d'un alt consum de greixos i sucre entre els nens, procedents de les l·laminadures, productes dolços industrials i menjar ràpid. Menjar habitualment l·laminadures o brioxeria industrial pot fer que un menor s'engreixi fins a quatre quilos en un any.

Barcelona perd l'escola d'expressió Carme Aymerich.

El Periódico. 17-07-2010

L'Escola d'Expressió Carme Aymerich, centre municipal de formació de professors fundat el 1969, va tancar el passat mes de juliol. Els reajustaments pressupostaris del consistori han arrossegat un centre pioner, pel qual en 42 anys d'història han passat 60.000 persones i ha influït a la resta d'Europa i l'Amèrica Llatina.

§

El 60% dels nous professors a Catalunya és personal reubicat

La Vanguardia. 01-07-2010

Aquest curs s'incorporaran 1.525 professors per donar resposta a l'augment d'alumnat, dels quals el 60% són professionals que no donaven classe però que tenien altres tasques, com la gestió de les aules d'acollida, els serveis educatius o l'administració.

INICI DE CURS:

HA COMENÇAT L'ANY DE LA PAUSA DEL MARÇ I ELS LLIBRES DIGITALS

El Periódico. www.elperiodico.cat

El curs que s'inaugura posarà a prova la idoneïtat del nou calendari escolar, amb una setmana de vacances al març, l'arrencada dels ordinadors portàtils i els llibres digitals a l'ESO i l'eficàcia d'un decret d'autonomia que dona un marge més gran de maniobra als directors d'escoles i instituts. I l'alumnat de quart d'ESO haurà d'enfrontar-se, per primera vegada, a un examen extern que avaluarà les seves competències bàsiques.

back to
School

Una pinzellada-resum de l'entrevista de LA CONTRA de La Vanguardia del 16/07/2010

Jorge Barudy, neuropsiquiatra, psiquiatra infantil i terapeuta familiar

“Al nen se li fa creure que els seus desitjos són els seus drets”

IMA SANCHÍS. www.lavanguardia.es

Cites destacades:

• “Ser pare o mare és un repte (...) Els **models de criança** estan molt influenciats per la cultura dominant del moment. I hi ha una confusió entre dret dels nens i lliure albir”.

• “Es fomenta el desig en el nen des de petit perquè el model de mercat necessita consumidors. Se li fa creure que els seus desitjos són els seus drets, que desitjar és un valor fonamental. (...) Se li fomenta tenir-ho tot i ser diferent al mateix temps, el resultat és el que veiem al nostre voltant: nens, adolescents i joves molt egocèntrics que, en general, no respecten l'autoritat”.

• “L'**autoritat** es guanya si un té la capacitat de dir no sense por, sabent que és bo per al nen restringir algunes llibertats en un moment determinat”.

• “Els **models de parentalitat** s'adquireixen vivint, dels pares. (...) Hi ha elements del model dels pares que interioritzes però que per sort vas comparant amb la família del veí, dels amics o amb el que llegeixes, creant el teu propi model. (...) Si vius en un sistema tancat, no pots comparar i el risc de repetició és gran, però si tens la possibilitat de viure en

un sistema més obert, pots dir: “Això no és el que jo vull”.

• “(...) Les capacitats fonamentals per a ser pares competents són l'**afecció i l'empatia**. La investigació en neurociència mostra que la manca afectiva i l'estrès a la primera infància provoquen una desorganització del cervell emocional redueix les capacitats de ser empàtic”.

• “El bon consumidor té poc control de la frustració. És curiós veure nens que davant d'un caprici diuen: És que ho necessito!, Han interioritzat que és una necessitat i, sovint, els pares cedeixen perquè **la pressió és enorme** i tenen poc temps per modular el conflicte, el sistema imposa que tot sigui ràpid i eficaç”.

• “(...) cal obrir-se al diàleg amb altres mares i pares i amb bons professionals. No pots ser un bon pare si no confies en una xarxa social. Una altra pauta important i difícil és saber que el que no fem bé amb els nostres fills té molt a veure amb el que els nostres pares no van fer bé amb nosaltres, i això ens dona l'oportunitat de corregir-lo”.

• “(...) darrere d'un adolescent constructiu i feliç hi ha uns pares que s'ho han currat, han estat presents i han educat”.

» El Síndic de Greuges investigarà la legalitat de la decisió de diversos centres escolars públics d'eliminar les sortides i les colònies com a protesta davant de la supressió de l'horari intensiu. Quatre sindicats demanen a Maragall que no s'enfronti als mestres amb els pares.

» El malestar del professorat marca el retorn a les aules. Els sindicats promouen la participació del sector en la vaga general del 29-S. La retallada de salaris i el nou calendari augmenten l'empipament del sector.

» El percentatge d'immigrants a l'escola cau per segon any. Els estrangers representen el 13,3% de 1.241.958 alumnes matriculats. El curs s'obre amb 616 ensenyants i 27.325 estudiants més que al juny.

» Els casals i colònies de la 'setmana blanca' valdran de 90 a 350 €. Les activitats es podran contractar individualment o a través d'AMPA i escoles.

» Més de la meitat del material escolar presenta defectes segons Consum. La majoria no compleix la normativa d'etiquetatge en no aparèixer les indicacions especials o advertències obligatòries.

Escolta els adolescents des de fa més de 30 anys i acaba d'editar "9 idees clave. Educar en la adolescència", una espècie de manual amb pistes per afrontar aquesta complicada edat en què els xavals es pregunten qui són i què hi pinten en aquest món.

Jaume Funes: «Ser adolescent significa ser feliç»

Àngels Gallardo/ Foto: Francesc Casals

Unavegada, Jaume Funes (Calataiud, Saragossa, 1947) va preguntar a una noia de 16 anys què era per ella un «consum responsable» de marihuana, i la noia li va respondre: «Igual que quan vas de marxa no t'emportes els llibres, a l'anar a classe no t'emportes els porros. Tot al seu temps». Funes comprèn el pensament dels adolescents perquè es dedica a escoltar-los, tant els marginals com els elitistes, o els que no són ni una cosa ni l'altra. Diu que així els entén.

–¿Els adolescents d'ara són diferents dels de fa 30 anys?

–És que fa 30 anys no existia l'adolescència, excepte per a alguns, els que podien estudiar i ajornar uns quants anys l'assumpció de responsabilitats. Per a la majoria, tenir 13 o 14 anys significava escombrar cada dia un taller mecànic, ser a la cadena de muntatge d'una fàbrica o cuidar els germans petits.

–Ara sí que existeix.

–L'adolescència és obligatòria des de fa gairebé 25 anys. La societat ha decidit que entre els 13 i els 18 anys, el període en què una persona passa de nen a adult, els individus s'han de dedicar a ser adolescents. Són persones amb capacitat sexual i aptituds per relacionar-se, però els adults no saben què fer amb ells i els han buscat un entreteniment: ser adolescents.

–¿I què significa això?

–Significa ser feliç, divertir-se, passar-s'ho bé, estudiar, somiar, experimentar, descobrir mons, afirmar-se com a individus. Com que no treballen, no són necessaris en el sistema productiu i, en conseqüència, es dediquen a ser adolescents. Fa 30 anys, escombraven un taller i es convertien en adults. No tenien temps per a històries, encara que, com ara, havien d'esbrinar qui eren.

–¿Com ho esbrinen els d'ara?

–A través de les xarxes socials. Abans es miraven al mirall buscant-hi una identitat, ara penegen les seves fotos a internet i intenten que els altres els ajudin a respondre a la pregunta de qui sóc jo.

–¿Les xarxes els donen identitat?

–Els ajuden a assajar identitats diverses. Abans només en tenien una. Ara en poden trossejar diverses, inventades o no, igual que fan els adults. Com que no s'aclareixen, fan provatures: avui vaig de provocadora, demà de Lolita, demà passat em presento com a estudiant modèlica i empollona... Estan molt confusos.

–És una etapa de confusió.

–Per definició, és una època de malestar, de desencaixar. De sobte no se sap qui s'és ni què se serà. Tenen quatre anys per aclarir-se. Les seves tres preguntes clau són: ¿qui dimonis sóc?, ¿què faré amb la meua vida? i ¿què hi pinto jo en aquest món?

–Les qüestions eternes.

–Eternes. Els nois de 15 anys abans intentaven construir la seva identitat a partir de la seva feina. Ara estan obligats a anar a classe, a ser feliços i a descobrir-se a si mateixos a través de l'oci. No són comparables, però els seus problemes són els mateixos, encara que des de fa dècades es diu que els adolescents cada cop són més violents, agressius i irresponsables.

–Vostè no els veu així.

–Els no s'inventen res. Aprofiten al màxim la societat de la comunicació i la porten a l'extrem.

–¿Els veu més madurs que abans?

–Tenen més capacitat per ser responsables, una altra cosa és que els deixem ser-ho, o que els interressi comportar-se així. Tenen més formació, més experiència, més relacions, han vist més món. Disposen de més potencial, però en una societat que només accepta dues categories –o nens o adults– ells no hi encaixen.

–No hi encaixen.

–No. D'aquí vénen les contradiccions del Govern sobre els anticonceptius d'emergència o sobre l'avortament. Una noia de 16 anys pot decidir si s'opera a cor obert, però no si és mare o no.

–No tenir autonomia econòmica, ¿els fa ser una mica irresponsables?

–Els fa ser una mica caradures. Com que no han de pagar res, i si s'ho munten bé els ho paguen tot, es converteixen en vividors, en el bon o mal sentit de la paraula. Depenen feliçment de l'economia adulta.

–¿Falla alguna cosa en tot això?

–Els adults s'han d'aclarir. Tenen una dificultat enorme per entendre què els passa als seus fills i existeix una gran tensió entre ells, sigui quin sigui el seu nivell econòmic. En el rerefons d'això hi ha la fràgil vinculació entre pares i fills.

–¿Fràgil vinculació?

–Els motius pels quals s'és pare són fràgils. Es tenen nens Ikea. Mentre són petits, són molt macos, però quan arriben a l'adolescència, apareixen grans problemes, perquè no han construït uns valors ètics entre ells. Són nens estèticament estimats, però no íntimament desitjats.

–¿I què suggereix?

–Jo faria una revisió profunda del motiu pel qual les parelles tenen fills. Moltes vegades la motivació té més a veure amb insatisfaccions, por a la soledat o modes socials que amb verdaderes construccions ètiques sobre per què jo decideixo portar una criatura al món, algú que canviarà la meua vida.

MISCEL·LÀNIA EMOCIONAL

PEL·LÍCULES

Defensa del dret a la vida. Dues grans pel·lícules contra la pena de mort, recomanades per Amnistia Internacional.

PENA DE MORT

Sinopsi: Matthew Poncelet (Sean Penn), un jove condemnat a la pena capital per l'assassinat de dos adolescents, reclama des de la presó l'ajuda de la germana Helen Prejean (Susan Sarandon). Durant la setmana prèvia a la data fixada per a l'execució, la germana intentarà que el seu condemnat aconsegueixi l'absolució i la pau espiritual. No obstant això, la germana Helen sentirà una profunda inquietud no només per l'espantosa agonia que suposa el compte enrere, sinó també per les famílies de les víctimes. Està basada en una història real.

-**Direcció:** Tim Robbins

-**Intèrprets:** Susan Sarandon, Sean Penn, Robert Prosky, Margo Martindale, Celia Weston, Raymond J. Barry.

-**Durada:** 120'

-**Gènere i Any:** Drama. 1995

-**País:** USA

LA MILLA VERDA

Sinopsi: Al sud dels Estats Units, en plena Depressió, Paul Edgecombe és un vigilant penitenciar a càrrec de la Milla Verda, un passadís que separa les cel·les dels reclusos condemnats a la cadira elèctrica. Esperant la seva execució està John Coffey, un gegantí negre acusat d'assassinar brutalment a dos germanes de nou anys. Darrera d'una personalitat ingènua, Coffey amaga un do sobrenatural prodigiós. Paul Edgecombe aprendrà que els miracles passen ... fins i tot en els llocs més insospitats.

-**Direcció:** Frank Darabont

-**Intèrprets:** Tom Hanks, David Morse, Bonnie Hunt, Michael Clarke Duncan, Harry Dean Stanton.

-**Durada:** 180'

-**Gènere i Any:** Drama. Fantàstica. 1999

-**País:** USA

ALTRES PROPOSTES

*Homicidi en primer grau. Marc Rocco. 1995

*Quiero vivir. Robert Wise . 1958

*El verdugo. Luis García Berlanga. 1963

*Queridísimos verdugos. Basilio Marín Patiño. 1974

*Condemnada. Bruce Beresford. 1995

*El corredor de la mort. Tim Metcalfe. 1995

*Cámara segellada. James Foley. 1996

*Execució imminent. Clint Eastwood. 1999

*La viuda de Saint-Pierre. Patrice Leconte. 1999

*Bailar en la oscuridad. Lars von Trier. 2000

*La espalda del mundo. Javier Corcuera. 2000

LLIBRES

SUGGERIMENTS TEMA ESCOLTA:

• "L'art de saber escoltar".

Francesc Torralba.
Pagès Editors.
Lleida. 2006

• "La escucha".
Maite de Melendos.
Desclee de Brouwer.
Bilbao. 2001

• "El arte perdido de escuchar".
Michael P. Nichols.
Editorial Urano.
Barcelona. 1998

• "Momo".
Michael Ende.
Alfaguara.
Madrid. 2007

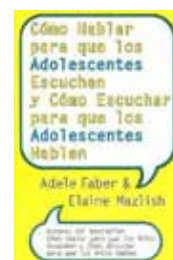
• "Pedagogía del saber escuchar: hacia formas educativas más democráticas y abiertas".
Daniele Novara.
Ediciones Narcea.
Madrid. 2003

• "Com hem de parlar per que els fills escoltin i com hem d'escoltar per que els fills parlin".

Faber, Adele i Mazlish, Elaine
Editorial Medici.
Barcelona. 2002

• "Como hablar para que los adolescentes le escuchen y como escuchar para que los adolescentes le hablen".

Faber, Adele
y Mazlish, Elaine
Editorial Medici.
Barcelona. 2006

TRESORS AUDIOVISUALS

Us proposem el visionat d'aquest deliciós vídeo, simpàtic i de breu durada, que va ser creat per acompanyar la cançó d'un compositor pop de música electrònica nord-americana. Actualment ronda per la xarxa acompanyat d'algunes frases cèlebres de Paulo Coelho i, entre imatges i paraules, ens mostra la importància de ser flexibles i lluitar pels nostres somnis i objectius.

Una bona manera de començar aquest nou curs escolar i laboral!

Per veure'l, "clicka" un dels links.

Són el mateix vídeo però amb diferents qualitats d'imatge i so:

<http://www.youtube.com/watch?v=tmre1rEbDVM>

<http://www.youtube.com/watch?v=WO1pN5tHeG8>

(*) La publicitat dels vídeos es pot eliminar tancant la finestra on estan emmarcats.

POESIES AMB ÀNIMA

Per joves

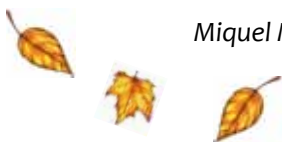
No demano gran cosa

No demano gran cosa:
poder parlar sense estrafer la veu,
caminar sense crosses,
fer l'amor sense haver de demanar
permisos,
escriure en un paper sense pautes.

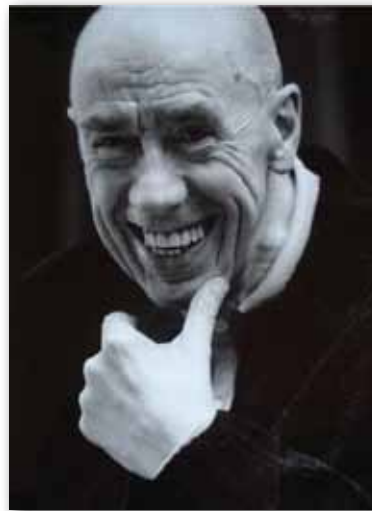
O bé, si sembla massa:
escriure sense haver d'estrafer la veu,
caminar sense pautes,
parlar sense haver de demanar permi-
sos,
fer l'amor sense crosses.

O bé, si sembla massa:
fer l'amor sense haver d'estrafer la
veu,
escriure sense crosses,
caminar sense haver de demanar
permisos,
poder parlar sense pautes.

O bé, si sembla massa...

Miquel Martí i Pol

Per petits

Bon Profit!

OUS FERRATS

Quan es couen, quins esclats,
els ous ferrats,
fins i tot, si no es vigila,
poden fer alguns disbarats.

I un cop cuits, ben presentats,
els ous ferrats,
se'ls mengen sense ganyotes
fins i tot els desganats.

HISTÒRIES MÀGIQUES

ELS 3 FILTRES DE SÒCRATES

Un deixeble va arribar molt agitat a la casa de Sòcrates i va començar a parlar d'aquesta manera:

- "Mestre! Vull explicar-te com un amic teu va estar parlant de tu amb malvolença ... "

Sòcrates el va interrompre dient: - "Espera! ¿Ja has fet passar a través dels Tres Filtres el que em vas a dir?"

- "Els Tres Filtres ...?"

- "Sí" - va replicar Sòcrates. El primer filtre és la VERITAT. - "Has examinat amb cura si el que em vols dir és veritable en tots els seus punts?"

- "No .. el vaig sentir dir a uns veïns ... "

- "Però -si més no- ho hauràs fet passar pel segon Filtre, que és la BONDAT: El que em vols dir és com a mínim bo?"

- "No, en realitat no ... al contrari ... "

- "Ah!" - Va interrompre Sòcrates .- "Llavors anem a l'últim Filtre. És NECESSARI que m'expliquis això? "

- "Per ser sincer, no Necessari no és. "

- "Llavors -va somriure el savi- Si no és veritable, ni bo, ni necessari ... enterrem-ho en l'oblit ... "

(*) No sabem si el savi de la història és Sòcrates o un altre, però ens va agradar aquesta versió...

Només sé que no sé res i aquest res ni tan sols sé que no ho sé

L'educació és la inflamació d'una flama, no el farciment d'un recipient

Parla perquè jo et conegui

En qualsevol direcció que recorris l'ànima, mai ensopegaràs amb els seus límits

Cites atribuïdes a:
Sòcrates (filòsof grec, 470 - 399 ac)

LES NOSTRES ACTIVITATS

FORMACIÓ PER ADULTS

(agents educatius, mestres, formadors, pares, etc.)

● Lideratge i gestió d'equips als centres i organitzacions educatives:

Des de la complexitat i els canvis que estan experimentant els centres des d'aquest nou principi de curs (més autonomia i responsabilitat, nova gestió d'equips, diferents relacions amb l'entorn i amb les institucions educatives), el curs ofereix eines per desenvolupar i gestionar les responsabilitats de direcció del centre:

- establir objectius i directrius
- implicar l'equip del centre
- cohesionant i distribuïnt rols
- prioritzar objectius en l'organització escolar
- i portar a terme estratègies efectives en relació amb l'entorn (social i administratiu) i amb les situacions quotidianes de cada dia.

Informació de tots els tallers i cursos:

info@shambala-events.org

<http://www.shambala-events.org/cat/shambala-events-serveis.php>

ACTIVITAT FAMILIAR

● CONNECTAR-NOS AMB... Jocs teatrals i contes-jocs:

Aquest taller està dissenyat perquè els infants descobreixin, al costat dels seus pares, la capacitat que tots tenim de crear històries i representar-les.

Fent servir com a eines la improvisació, els jocs literaris i la recreació de contes, els participants es convertiran en protagonistes de breus històries, imaginant, i fins i tot, reinventant relats estimats i coneguts per tots.

Amb aquesta activitat es busca crear un escenari per compartir una experiència lúdica col·lectiva des del moviment i la paraula.

Totes les eines que utilitzarem, ben senzilles i divertides, els pares podran incorporar-les en la seva quotidianitat, sense necessitat de gaires més recursos que la intenció, la imaginació i les ganes de riure.

“Donar exemple no és la principal manera d'influir sobre els altres; és l'única manera.”
Albert Einstein

“El petit príncep es va asseure en una pedra i va elevar els ulls al cel.

Jo em pregunto -va dir- si les estrelles estan enceses perquè cadascú pugui un dia trobar la seva.”

“El que més embelleix al desert -va dir el petit príncep- és el pou que amaga en algun lloc ...”

UN CONTE per a ser sentit i explicat

AL PASSAR LA BARCA

Irma Borges

Il·lustració: Piñata Punyeta

Al pasar la barca
Le dijo el barquero:
- Las niñas bonitas
no pagan dinero.

- Yo no soy bonita
ni lo quiero ser
pero mi dinero
no lo tendrá usted.

Los dos, cortando la canción:
¡Arriba, la barca de María Isabel! (Bis)

La Maria Isabel era una nena que vivia a prop del mar. Totes les tardes s'asseia en una pedra i somiava amb navegar en un vaixell cap a terres llunyanes, aquestes que deien els més grans quedaven a l'altra vora del blau aigua marí.

El dia que va complir sis anys, Maria Isabel va obrir la seva guardiola i va treure les monedes que tenia guardades des de feia 2.191 dies, és a dir, des de que va néixer. Amb aquestes monedes compraria un vaixell per fer realitat el seu somni.

Aviat es va donar compte que això no seria possible, perquè els vaixells eren molt cars, tant que la Maria Isabel va pensar que ni tenint 80 anys, és a dir, 29.219 dies, podria tenir el vaixell dels seus somnis.

Llavors va tenir una idea genial, ella mateixa construiria el seu vaixell. Va ajuntar les monedes i se'n va anar a la botiga on solia comprar materials per fer els seus dibuixos i les seves maquetes. Va comprar: fustes, paper, tisores, cordons de colors... Es va posar mans a l'obra! Es va asseure sobre la seva pedra i va començar a somiar amb el seu vaixell.

Llavors va veure com des de la distància s'apropava lentament una tortuga. "Què fas nena? " "Estic somiant com serà el meu vaixell". "Si el que necessites és temps per somiar, jo te'l puc donar. " I així la tortuga es va tombar allà, molt pacient, perquè sabia que Maria Isabel continuaria somiant durant molts anys més.

De cop, la Maria Isabel va escoltar uns passos molt pesats i fermes, era un elefant que passava el seu costat. "Què fas nena? "Estic començant a construir el meu vaixell. " "Si el que necessites és força per començar jo em puc quedar. " I així l'elefant es va quedar allà en el seu costat, molt segur de que Maria tenia la força per continuar construint el seu vaixell.

Després, uns passos lleugers van sorprendre Maria Isabel, i es va trobar amb una girafa alta i bonica.

"Què fas petita? "Estic construint el meu propi vaixell. "El més difícil és posar-se mans a l'obra, i això ja ho has fet. Si el que vols és que quedi bonic, jo et puc ajudar". I així la girafa es va ficar al vaixell que Maria Isabel estava construint i el va adornar amb la seva bellesa.

Va seguir Maria Isabel treballant al seu vaixell quan va escoltar que algú es reia molt a prop de la seva orella. Era un mico molt simpàtic que somreia sense parar. "Què fas nena? " Estic posant bonic el meu vaixell. "El mico va observar el vaixell i es va adonar que faltava alguna cosa: "És molt bonic, molt MONO jijiiji, però amb això no n'hi ha prou.

Crec que el que necessites és riure al teu vaixell, i si vols jo ho puc intentar. "I molt hàbilment es va enfilat pel coll de la girafa i va començar a dir-li alguna cosa a l'oïda, després a l'elefant i a la tortuga, llavors el riure es va contagiar a tots els animals i així el mico va quedar convençut que amb el seu bon humor el vaixell de Maria Isabel mai no hi habitaria la tristesa.

Estava Maria Isabel rient a riallades quan va mirar que al cel caminaven unes ovelles. Les va cridar i elles es van apropar amb compte. "Què feu? ", va preguntar la nena. "Bééé... Estem jugant a ser núvols... Bééé...Bééé... No veus? " " Això és impossible! Sou ovelles! A mes a mes podeu caure, baixeu! "Les ovelles es van mirar incrèdules pel que estaven escoltant i li van respondre: "Si el que necessites és jugar i somiar, no saltres anirem amb tu.

"Les ovelles van amagar les seves potetes i així semblaven realment cotons de sucre flotant en un cel net. Maria Isabel va mirar al seu voltant, estava envoltada dels seus amics, tenia molta força, se sentia una nena bonica i volia continuar rient i jugant.

Així va anar com va deixar anar els cordes que lligaven el vaixell i va començar a navegar.

Al pasar la barca
Dijo aquel barquero:
- Las niñas bonitas
no pagan dinero.

- Yo no soy bonita
Ni lo quiero ser
Todo mi dinero
Ya me lo gasté.

Aquesta és una proposta oberta i participativa, a la que pots contribuir a millorar enviant materials, informació, imatges, comentaris o suggeriments.

També la pots fer conèixer a les persones que els hi pugui interessar.

Per subscriure't gratuïtament i contactar:

info@shambala-events.org

Per saber més de nosaltres:

www.shambala-events.org